

fra Landbrugets Side uden for denne Sal, udtalte den højtærede Finansminister, at han som Landmand stillede sig overordentlig villig lige over for alle Fordringer fra Landbrugets Side, for saa vidt de vare naturlige og rimelige, der gik ud paa at støtte og bringe det frem. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg særdeles gerne forhandler med Landbrugeren Estrup, meget hellere end med Finansministeren Estrup, ikke alene af politiske Grunde, men netop som Landmand angaaende Landbruget. Den højtærede Finansminister fortalte os nemlig sidste Lørdag: Ja, I betale en hel Del Toldafgifter, men det kunde være meget værre. Den højtærede Minister opgjorde forskellige Varer, hvoraf der indførtes omtrent 400 Mill. Pd., som Landbruget købte og brugte, og som gik toldfrit ind. Det er fuldstændig rigtigt, men saa glemmer den højtærede Minister rigtignok, at han for 3 Aar siden den 1ste November 1889 har forelagt Rigsdagen et Toldlovsforslag, hvorefter en Del af denne Toldfrihed skulde falde bort. Der er f. Eks. Klib, hvoraf der i Maret 1889 indførtes 255 Mill. Pd., og deraf skulde erlægges en Afgift af $\frac{1}{2}$ Ø. pr. Pd. Den højtærede Minister kunde have lagt et stort Beløb Majs til de Barentængder, Landbrugerne købe og saa toldfrit ind. Det kunde den højtærede Minister have gjort, men det har han ikke gjort, men han har i sit Toldlovsforslag foreslaaet at lægge en Told af 1 Øre pr. Pd. paa uformalet og af $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Pd. paa formalet Majs. Hvad Betydning vilde det have for Landbruget? Det er ikke let at sige, hvor meget Brændrierne og hvor meget Landbruget bruger af Majs, men man har dog en Antydning deraf, idet nemlig medens Indførslen af Majs ellers har varieret mellem 50 og 100 Millioner Pd., steg den i 1890, da Majs var overordentlig billig, til 263 Millioner Pd., og hvorledes er denne Stigning fremkommen? Ja, det vide vi alle sammen, som kende til Landbruget. Den er kommen ved, at Landbrugerne have købt større Kvantiteter Majs. Siden den højtærede Minister taler som Landmand, har jeg ogsaa Lov til at tale som saadan, og da vil jeg sige som Landmand, at jeg i det Aar købte paa en Gang 100,000 Pd. Majs og fik det kørt hjem; det var ikke nogen Spekulationshandel, men det var kun til mit Forbrug som Landmand. Det var Maret efter, at dette Toldlovsforslag om 1 Øre pr. Pd. blev forelagt. Hvis altsaa det Lovforslag var gaaet igennem, som den højtærede Minister havde forelagt, saa vilde den Majs, jeg havde hjemme paa min Gaard for 4 Øre pr. Pd., have kostet i det mindste 5 Øre pr. Pd., altsaa et Tillæg af 25 pro Cent. Det er

virkelig en ejendommelig Støtte, den højtærede Minister der havde tænkt paa at give Landbruget! Jeg kunde forsøge dette med flere Eksempler. Jeg kunde nævne Cement. Der foreslog den højtærede Minister en Told af 1 Øre pr. Pd., hvilket gør paa en Tønde henvend 4 Kr. For nogle Aar siden kostede en Tønde Cement omtrent 8 Kr., og Toldforhøjelsen vilde altsaa omtrent udgøre 50 pro Cent. Nu siges der, at en Tønde Cement koster omtrent 5 Kr.; altsaa vilde denne Forhøjelse udgøre 80 pro Cent af Værdien. Vi vi alle, at et stort Forbrug af Cement gør vore Landbygninger billigere, bedre, solidere og sundere for Mennesker og Dyr, og saa vil den højtærede Minister have fordryet dette for enkelte Fabrikanters Skyld! En Told som denne vilde ikke have indbragt Statskassen en Øre, men den vilde i meget høj Grad have været en Byrde for Landmændene til Fordel for meget saa Fabrikanter. Det er altsaa dette, som den højtærede Minister som Minister vilde gøre for Landbruget. Men, siger Ministeren, vi ere alligevel ubestødne i vore Fordringer, saaledes som de ere formulerede i Aarhus, idet vi have gjort Fordring ikke alene paa direkte Tilskud fra Statskassen, men ogsaa gøre Fordring paa Toldnedsættelser, som ikke alene komme os selv, men alle Forbrugere til Gode. Ja ganske vist, men jeg synes egentlig ikke, at det kan kaldes ubestødent, at man fordrer noget, som tillige kommer andre til Gode. I øvrigt er det ikke aldeles umuligt, at en Artikel kan fritages for Told til et enkelt Forbrug, medens der kan paalægges den Told til et andet. Den højtærede Minister maa vide, at f. Eks. Salt, der sælges til Landmænd, under visse Omstændigheder kan leveres toldfrit. Det er i den Grad delt, at det Salt, vi bruge til Kreaturfoder, enten vi give Dyrene det direkte, eller vi blande det i Foderet, kunne vi købe toldfrit, hvorimod det Salt, vi bruge til Smør eller til vor Mad, maa vi betale Told af. Det er altsaa ikke umuligt, at det kunde deles, men jeg vil ikke hævde, at det skulde ske. Jeg vil sige, at Meningen med den Resolution, der blev vedtagen i Aarhus, var den, at de Artikler, vi nævner, enten skulde være toldfri eller i det mindste indgaa med en langt lettere Told, end de nu indgaa med. Men saa siger den højtærede Minister, og det er sagt fra flere Sider: det er upraktisk, hvad man er kommen med, det kan ikke gennemføres og vilde medføre en saadan Nedgang i Toldindtægterne, at det vilde være nødvendigt at se at staffe Indtægter fra andre Sider. Jeg vil dog tillade mig at gøre opmærk-